

Wszechobecna „cyfra” – nowa antyludzka broń globalistów

Daniel Saczkow o cyfrowych gadżetach, branży IT, AI, naszych dzieciach i...

Daniel Saczkow – przez długi czas pracował w sektorze finansowym w Ameryce.

Studiował matematykę stosowaną i pracował w dziedzinie zarządzania ryzykiem.

Doszedł do wniosku, że sieci społecznościowe to ten sam system finansowy, przewrócony w komunikacji.

Daniel Saczkow założył sieć społecznościową bastyon.com

Sieć działa na zasadzie zdecentralizowanej. Oznacza to, że rejestrując się w sieci Bastion nie możesz zgubić swojego klucza prywatnego. W przeciwnym razie nie będziesz mógł tam udać się pod swoim nazwiskiem.

Do sieci przyłączony jest PKOIN, którego kapitalizacja rynkowa wynosi około 6,7 mln dolarów. PKOIN notowany jest przede wszystkim na giełdzie DigiFinex.

Teraz Daniel Saczkow udziela wywiadów niektórym kanałom YouTube. Pełni funkcję finansowego analityka, chociaż mówi rzeczy z otwartych źródeł. Być może w bardziej przystępnym dla każdego języku.

„Saczkow martwi się o przyszłe pokolenia, których styl życia

jest przesycony nowoczesną technologią. Uważa, że kruche psychicznie dziecko łatwo może zostać ubezwłasnowolnione.

Daniil postrzega powszechność sieci społecznościowych jako coś pozytywnego, ale przyznaje, że nawet niewielka usterka może prowadzić do katastrofalnych konsekwencji.

Saczkow wspomina nie tylko o szkodliwości patrzenia na ekran, ale także o wrażeniach dotykowych z tym związanych. Ludzie mają tendencję do trzymania smartfonów zawsze blisko siebie, traktując je niemal jak żywe istoty. Kontakt z innymi ludźmi uwalnia endorfiny w mózgu, dzięki czemu technologia wydaje się bardziej atrakcyjna niż kiedykolwiek wcześniej”.

za: <https://starsbio.ru/name/daniel-sachkov>

(tłum.PZ)

Warto uważnie wysłuchać:

Biografia i życie osobiste Daniela Saczkowa, jego kariera i sukcesy jako specjalisty IT

Kto to jest

Daniel Saczkow słusznie nazywany jest specjalistą od sztucznej inteligencji. Specjalista IT stworzył platformę Bastion. W zasobach YouTube „Studio Rubeż” mężczyzna szczegółowo opowiada o destrukcyjnej roli sieci społecznościowych na członkach współczesnego społeczeństwa. Daniel nazywa sztuczną inteligencję ekranem władzy zakulisowej na skalę globalną. Na sztuczną inteligencję można zrzucić wszystko.

Jednocześnie jest to niezwykle korzystne dla niewidzialnej strony procesów światowych, a ludzkości może wyjść bokiem całkowite delegowanie ważnych procesów do AI . Specjalista nadał nawet sztucznej inteligencji nazwę: usuwanie ciemności.

Twórca Bastyon.com nie jest przeciwny nawiązywaniu i

rozwijaniu kontaktów poprzez Internet. Wręcz przeciwnie, nalega na rozwój połączeń poziomych. Dla ujednolicenia poleca swój zasób – Bastyon.com. Ostrzega, że opcja ta może wkrótce stać się niedostępna.

Kariera jako specjalista IT

Daniel Saczkow, twórca platformy internetowej Bastion, cieszy się dużym uznaniem wśród użytkowników i niezależnych ekspertów merytorycznych. Człowiek ten uważany jest za bodaj jedyne go programistę, któremu udało się rozgryźć i zrozumieć zasadę działania planów narzuconych przez globalistów, istotę budowania nowego porządku świata według ich planów. Często ludzie tacy jak Saczkow decydują o własnym losie.

Osoby takie jak ten programista dokładają wszelkich starań, aby stworzyć produkty, które mogą całkowicie zastąpić te, które reprezentują globalne korporacje, narzucają. Właśnie tak można nazwać platformę Bastyon, która szybko zyskuje na popularności.

Podczas rozmowy z dziennikarzem kanału Studio Rubież informatyk ocenił rolę mediów i sieci społecznościowych we współczesnym przebiegu deformacji społeczeństwa. Programista wyraził swoją opinię na temat metod i możliwości przeciwstawienia się niszczyielskiemu wpływowi sił światowych.

Refleksje na temat struktury świata

Saczkow w swoim rozumowaniu dotyczy problemów globalnych. Zauważa, że siły zła zostały aktywowane już od jakiegoś czasu. Jednocześnie jako narzędzie wykorzystywane są sieci społecznościowe. Jako wynalazek techniczny, sieci społecznościowych nie można sklasyfikować ani jako dobrych,

ani złych projektów. To kwestia ich wykorzystania. Programista jest pewien, że początkowo takie platformy internetowe wywołały wśród użytkowników większy infantylizm i przyczyniły się do rozwoju psychologii niewolnika.

Co więcej, internauci korzystający z portali społecznościowych ulegają rozproszeniu. Do tego stopnia, że człowiek nie pamięta już wydarzeń sprzed tygodnia. Bardzo łatwo jest sparaliżować pamięć i wolę, wpędzić w szum informacyjny.

Dodatkowo wykorzystano także wrażenia dotykowe. Od ciągłego dotykania ekranu właściciel urządzenia zaczyna postrzegać gadżet jako żywą istotę.

Nie należy lekceważyć wpływu sieci społecznościowych na poziom hormonalny. Od komunikowania się w wirtualnym świecie człowiek zaczyna wytwarzać małe dawki endorfin i cieszy się tym nie mniej niż podczas przebywania na łonie natury, czy komunikacji na żywo. Jest to szczególnie przerażające dla dzieci. Tak naprawdę w krótkim czasie kruche dziecko zamienia się w inwalidę umysłową. Nawiasem mówiąc, niektórzy twórcy takich potworów już żałują i żałują udziału w tym procesie.

Sieci społecznościowe odgrywają ważną rolę w tworzeniu i utrzymywaniu pokoju na świecie. Wszystkie części tego ostatniego są ze sobą nierozzerwalnie powiązane. Dlatego nawet drobna awaria może doprowadzić do zniszczenia globalnego świata. Jeśli chodzi o ludzi, ta właściwość sieci objawia się zarażeniem społecznym. Niestety, najbardziej niepotrzebne rzeczy zyskują na popularności i stają się mainstreamem. Zakażenie obejmuje nawet społeczności żyjące oddzielnie. Wkrótce podążają ścieżką powszechnego rozkładu.

za: <https://100biografiy.ru/blogery/yutub/daniel-sachkov>

(tłum. PZ)

[Źródło](#)

Kiedy papież Ratzinger nie mógł „ani kupować ani sprzedawać”...

Na podstawie informacji dostępnych na blogu <http://sauraplesio.blogspot.it/2015/09/giallo-vaticano.html> dowiadujemy się, że kiedy, 13 lutego 2013, papież Benedykt XVI w sposób nieoczekiwany i niezrozumiały zrezygnował ze swego urzędu, IOR czyli bank Watykanu od pewnego czasu został wykluczony ze SWIFT-u; co oznacza, że jakiegokolwiek jego ewentualne operacje finansowe zostały uniemożliwione.

Kościół został potraktowany tak, jak Ameryka oceniła Iran: «Państwo-terrorysta». Było to dobrze przygotowane zniszczenie ekonomiczne, poprzedzone wcześniejszą ostrą kampanią przeciwko bankowi watykańskiemu, potwierdzoną otwarciem dochodzeń ze strony sądownictwa włoskiego (...).

Niewiele osób wie co to takiego SWIFT (skrót oznacza *Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication* – organizacja – system wymiany informacji bankowych): oficjalnie zajmuje się czymś, co w języku banków określa się jako „clearing” i jednoczy 10500 banków z 215 krajów świata.

W rzeczywistości, SWIFT jest jest **najtajniejszym i nie podlegającym jakiegokolwiek władzy zwierzchniej, centrum władzy**

bankierów amerykańsko- globalistycznych, mówiąc inaczej, jest systemem szantażu, na którym opiera się hegemonia dolara. SWIFT jest także narzędziem wywiadu ekonomicznego i politycznego (na szkodę przede wszystkim nas, Europejczyków) i środkiem, który powszechnie wzbudza przerażenie, jako że przy pomocy SWIFT-u światowa finansjera globalistyczna niszczy państwa, które nie są jej posłuszne.

Tak więc centralny bank Iranu (...) został wyrzucony z sieci SWIFT-u w ramach odwetu za domniemany program nuklearny. Oznacza to, że Iran nie może sprzedawać swej ropy za dolary, irańskie karty kredytowe nie mają żadnej wartości poza granicami państwa, Teheran nie może przeprowadzić żadnej międzynarodowej transakcji bankowej, może jedynie używać gotówki i do tego nieoficjalnie, tzn. może operować jedynie w formach określanych jako nielegalne przez umowy międzynarodowe.

W roku 2014, francuski bank BNP Paribas został skazany przez sądownictwo amerykańskie na karę 8,8 miliardów dolarów za pomoc udzieloną Teheranowi w ominięciu blokady SWIFT-u. Pieniądze zainkasowały USA.

To właśnie sugerowanie wykluczenia Rosji z sieci SWIFT, jako odpowiedź na zajęcie Krymu, (co stanowiłoby ogromną szkodę dla rosyjskiej gospodarki) sprawiło przyspieszenie prac krajów BRICS (na czele których stoją Rosja i Chiny) nad systemem alternatywnym clearing-u opartym na yuanie i rublu, zamiast dolara. To wszystko, aby uniknąć ewentualnego szantażu, jakiego SWIFT może zawsze użyć w stosunku do państw suwerennych.

Belgijska strona internetowa Media-Presse (SWIFT ma siedzibę w Belgii) podając wiadomość o tworzeniu przez Pekin i Moskwę systemu alternatywnego do SWIFT, podała tę oto informację:

«Kiedy jakiś bank lub terytorium zostaje wykluczony z systemu SWIFT, jak stało się to z bankiem watykańskim w dniach poprzedzających rezygnację Benedykta XVI w lutym 2013,

wszystkie transakcje bankowe zostają zablokowane. Jednakże system SWIFT po dymisji Benedykta XVI , bez oczekiwania na wybór papieża Bergoglio został odblokowany. Jak widać ktoś użył szantażu używając do tego systemu SWIFT i bezpośrednio zainterweniował w sprawy Kościoła».

<http://lesmoutonsenrages.fr/2013/02/12/reprise-au-vatican-des-paiements-par-cartes-bancaires/>

To wyjaśnia niczym nieusprawiedliwioną i niesłychaną rezygnację Ratzingera, którą wielu z nas wzięło za tchórzostwo. Kościół został potraktowany jak „państwo terrorysta”, a nawet gorzej, bo trzeba zauważyć iż **około tuzin banków, które w Syrii i w Iraku wpadły w ręce Państwa Islamskiego, z systemu SWIFT nie zostały wyłączone i mogą one aż do dnia dzisiejszego spokojnie realizować transakcje międzynarodowe.** Natomiast Watykanowi uniemożliwiono płacenie nuncjatur, misji, również watykańskie bankomaty zostały zablokowane. (...)

Na swym blogu Saura Plesio kontynuuje: Ratzinger, **„który walczył z zalewającym wszystko relatywizmem nigdy nie zaakceptowałby „otwarć” na środowisko homoseksualistów, i na politykę gender. Nigdy nie bił by pokłonów w kierunku „świata” (i światowości) jak robi to aktualny papież, który idzie w zawody z laicyzmem Unii Europejskiej tworząc przy pomocy „szybkiego unieważnienia ” formę „sakramentalnego rozwodu”.** Ratzinger nie zrobiłby z siebie błazna, jak jego następca na Lampeduzie, która nie należy do państwa watykańskiego, ale jest częścią Włoch. Potężni **globaliści spieszą się, a Ratzinger był dla nich oczywistą przeszkodą, kimś, kto mógł spowolnić ich błyskawiczny sukces”.**

W jak wielkim pośpiechu została zorganizowana eksmisja Benedykta XVI, można wywnioskować z pewnych szczegółów. Sugeruje to znawca rzymskości i łaciny Luciano Canfora. Zauważył on, że w motu proprio, w którym Benedykt XVI **usprawiedliwiał swoją dymisję wiekiem (“Ingravescente Aetate”)** **serię błędów wprost żenujących.** Znajac solidne przygotowanie

Ratzingera, jest rzeczą oczywistą, że nigdy nie popełniłby tego rodzaju błędów. Przychodzi więc na myśl, że **tekst ten napisał ktoś inny; w ten to sposób Ratzinger został w sposób otwarty wyekspediowany z Watykanu, do tego jeszcze helikopterem, co pokazano w telewizyjnych transmisjach ogólnosiwiatowych. I oto, zaraz po opuszczeniu Watykanu przez Benedykta XVI SWIFT odblokowuje watykańskie transakcje bankowe, także watykańskie bankomaty i przywraca watykańskiemu bankowi cześć i honor. Nie czekano wcale aby został wybrany Bergoglio; wystarczyło im, że „biały terrorysta” został wydalony z Watykanu.**

Na salonach Wall Street, Waszyngtonu i Londynu wiadano już, że nadchodzące *conclave* wybierze na tron piotrowy modernistę, kogoś do którego będą mieć zaufanie. Ale skąd wiadano, ktoś zapyta... Czy może stąd, że sankcje SWIFT-u względem Watykańskiego banku zostały skoordynowane ze spiskowcami ubranymi w purpurę, którzy pod kierownictwem kardynała Carlo Maria Martini'ego (*należy tu przypomnieć, że kardynał poprosił o eutanazję dla siebie*) (1) wskazali na kardynała Bergoglio jako odpowiedniego dla nich kandydata? Czy nie dlatego, że zostały zawarte uzgodnienia kardynałów i biskupów spiskujących z potężnymi siłami z zewnątrz Kościoła, które są im **bliskie ideologicznie?** (...) <http://www.lastampa.it/2015/09/24/blogs/san-pietro-e-dintorni/francesco-elezione-preparata-da-anni-PAu2giegWwslaElPmNfC1L/pagina.html>

W tym koncieście, wydaje się, że **dymisja Ratzingera jest nieważna, jako że został on do niej zmuszony.** Potwierdzałoby to także jego zachowanie, pozornie niejasne lub dwuznaczne. Sam fakt, iż zachował sobie tytuł Ojca Świętego i biały papieski ubiór, może to potwierdzić. To tak, **jakby chciał dać do zrozumienia, tym, którzy są w stanie pewne sprawy pojąć, że został ze Stolicy Piotrowej wygnany, że nie odszedł dobrowolnie.** (...)

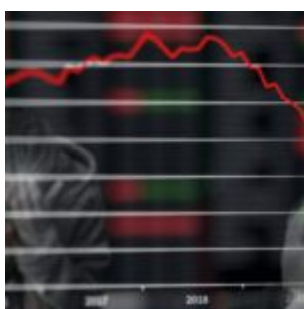
Powyższa hipoteza wyjaśnia również triumfalne przyjęcie

papieża Bergoglio w Ameryce, w ONZ – cie, u Obamy, standing ovation w amerykańskim Kongresie. (...)

Można więc powiedzieć, że zidentyfikowaliśmy co nieco fałszywego baranka z Apokalipsy 13, mającego moc zagłodzić i zablokować, tak aby „**nikt nie mógł ani sprzedawać ani kupować**” bez „**piętna na dłoni i na czole**”. SWIFT i jego numer bankowy (BIC) ukazuje jeszcze bardziej **diaboliczną istotę i prawdziwy cel globalizacji**.

[Źródło](#)

Credit Suisse na krawędzi upadku. Potężny kryzys gospodarczy coraz bardziej prawdopodobny

Credit Suisse chyli się ku upadkowi. Obecnie jedną akcję tego znanego, szwajcarskiego banku można kupić za mniej niż 4 dolary, podczas gdy w lutym zeszłego roku trzeba było za nią zapłacić nawet ponad 14 dolarów. Sytuacja stała się tak zła, iż instytucja finansowa ogłosiła rozpoczęcie prac nad planem restrukturyzacji.

Credit Suisse, czyli szwajcarski bank z ogromnymi ambicjami

Credit Suisse Group AG jest szwajcarskim bankiem, który pod względem wielkości ustępuje miejsca jedynie UBS AG. Jednakże zdaje się, że ambicje miał on znacznie większe od swojego krajowego rywala. **Credit Suisse** starał się stworzyć finansowy konglomerat zajmujący się między innymi zarządzaniem majątkami klientów, bankowością prywatną, świadczeniem usług w zakresie bankowości inwestycyjnej, który stałby się godną konkurencją dla banków inwestycyjnych z Wall Street. Jednakże obecnie jego zarząd musi porzucić to marzenie i zająć się ratowaniem banku, który znalazł się w naprawdę kiepskiej sytuacji ze względu na szereg złych decyzji inwestycyjnych, ale po kolei.

Szwajcarski bank dał się dwukrotnie nabrać

Na skutek wybuchu pandemii, wielu przedsiębiorców zdało sobie sprawę, jak ważne są sprawnie funkcjonujące łańcuchy dostaw. Jednakże **Credit Suisse** wiedział o tym już od dawna, gdyż lata temu rozpoczął on współpracę ze spółką **Greensill Capital**, która zajmowała się głównie sprzedażą usług związanych z finansowaniem łańcuchów dostaw. Łącznie uzyskała ona od niego pakiet funduszy o wartości 10 mld dolarów. Niestety dla banku okazało się, że Greensill nie prowadził swojej działalności zbyt uczciwie i w marcu 2021 roku upadł, jak informuje Financial Times, w wyniku zarzutów o oszustwa.

Co prawda, 7,3 mld ze wspomnianej kwoty udało się odzyskać, ale reszta pożyczonych spółce funduszy została praktycznie zakwalifikowana, jako strata. Co więcej, ze względu na ogłoszenie upadłości, bank został zmuszony do poniesienia dodatkowych wydatków między innymi na doradztwo prawne, restrukturyzację, które łącznie wyniosły 10 mld dolarów. Co warto zaznaczyć, opisane tutaj koszty zostały przerzucone na

inwestorów funduszu, którzy zostali do niego przekonani obietnicami o praktycznie zerowym ryzyku.

Przy czym **Credit Suisse** może się pochwalić tym, że zainwestował środki nie tylko w przedsiębiorstwo oskarżane o oszustwa, ale również w takie, którego właściciel skończył przed sądem federalnym Stanów Zjednoczonych. Otóż szwajcarski bank postanowił użyć swoich środków amerykańskiemu **Archegos Capital Management**, które zarządzało aktywami swego czasu znanego inwestora **Sung Kook Hwanga** znanego szerzej jako **Bill Hwang**. Przedsiębiorstwo to okazało się grać lekkomyślnie, inwestując znaczne środki w ryzykowne swapy. Jak się okazało strategia ta doprowadziła w końcu **Archegos** do ruiny. Przedsiębiorstwo w ciągu pierwszych 10 dni marca 2021 roku straciło 20 mld dolarów, a sam Hwang skończył z zarzutem o oszustwo przed federalnym sądem Stanów Zjednoczonych. Łącznie ze względu na tę decyzję inwestycją, szwajcarski bank stracił ok. 4,7 mld dolarów.

Niektóre inwestycje okazały się wtopą. Do tego na bank nałożono kary

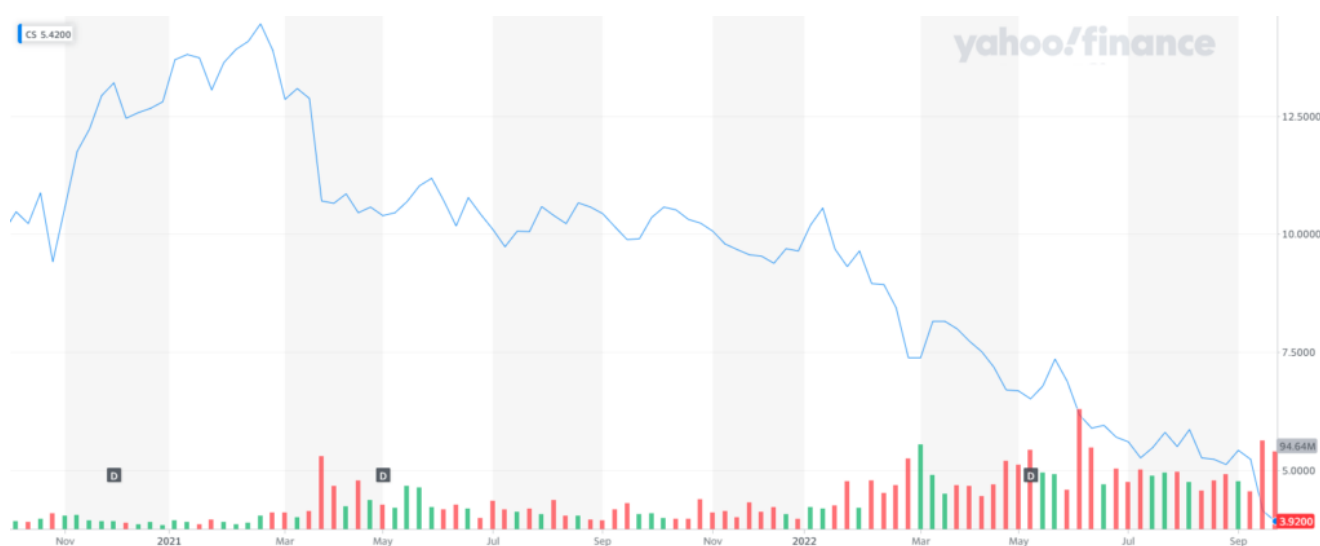
Do tego niektóre bezpieczne inwestycje banku, zamiast generować zyski, przyniosły straty. Choćby w 2000 roku **Credit Suisse** kupił bank inwestycyjny **Donaldson, Lufkin & Jenrette** za 11,5 mld dolarów. Jednakże od tamtego czasu, jego wartość nie tylko nie wrosła, ale spadła. Doprowadziło to do tego, że w 2021 roku szwajcarski bank obniżył jego wartość księgową łącznie aż o 1,75 mld dolarów. Jakby tego było mało, na **Credit Suisse** w ostatnich latach zostały nałożone różne kary. Na przykład w tym roku szwajcarski Federalny Sąd Karny uznał, iż przedsiębiorstwo zbyt niedbale przeprowadzało kontrole, dzięki czemu jeden z jego pracowników mógł aktywnie pomagać bułgarskiej mafii narkotykowej prac pieniądze. Za to przewinienie na bank został nałożony obowiązek uiszczenia

grzywien i odszkodowań o łącznej wartości 22 milionów dolarów.

Credit Suisse na krawędzi upadku. Potężny kryzys gospodarczy coraz bardziej prawdopodobny

Wszystkie te czynniki w połączeniu z wysoką rotacją na stanowiskach kierowniczych (w ciągu ostatnich 25 lat prezes banku zmienił się aż siedmiokrotnie!) sprawiły, że wiara w przyszłość **Credit Suisse** spadła do historycznego minimum, co obrazują ceny akcji. Jak widać na zamieszczonym poniżej wykresie, w lutym 2021 roku, aby zakupić jedną akcję przedsiębiorstwa, trzeba było wydać nawet ponad 14 dolarów. Obecnie można bez problemu kupić ją za mniej niż 4 dolary. Oznacza to, jak powiedział szef działu badań w **Goldmoney Alasdair Macleod**, iż:

Rynki mówią, że [Credit Suisse] jest niewypłacalny i prawdopodobnie upadnie.

Cena akcji Credit Suisse wyrażona w dolarach

Oczywiście zarząd banku nie zamierza do takiej sytuacji dopuścić. Już ogłoszono, rozpoczęcie prac nad planem restrukturyzacji, który zostanie przedstawiony szerszej publiczności w październiku. Z zapowiedzi przedstawicieli

przedsiębiorstwa wynika, że zapewne tysiące ludzi straci pracę, działalność inwestycyjna banku zostanie ograniczona, przy czym niewykluczone, iż bank całkowicie zaprzestanie działalności w Stanach Zjednoczonych. Czy takie zmiany są w stanie uratować Credit Suisse przed upadkiem? Trudno ocenić, ale jedno jest pewne. Jeżeli okażą się one nietrafione, prawdopodobieństwo wybuchu globalnego kryzysu finansowego znacznie wzrośnie.

[Źródło](#)

USA zabierają Ukrainie jej złoto

Jak wiemy, lub jak powinniśmy wiedzieć pomimo niewystarczającego informowania przez mass media, grabież Ukrainy trwa od ponad trzech dekad. Od czasu nieszczęsnych zajść z przełomu lat '80 i '90, kraj ten stał się celem różnych podmiotów z całego Zachodu i stał się jednym z najgorszych przypadków eksploatacji w najnowszej historii. Ostatecznie, do zrabowania pozostało niewiele, a kijowski reżim postanowił oddać ostatnie pozostałości narodowego bogactwa kraju, a mianowicie rezerwy złota: według *Gold Seek*, kijowski reżim przekazał ostatnio Stanom Zjednoczonym co najmniej 12 miliardów dolarów ukraińskich rezerw złota, które są prawdopodobnie jedynym złotem, jakie

pozostało. <https://goldseek.com/article/has-us-just-stripped-ukraine-its-gold-reserves>

W rzeczywistości, od czasu rozpoczęcia operacji rosyjskiej, Zachód, na czele oczywiście ze Stanami Zjednoczonymi, przywłaszczył sobie dziesiątki miliardów dolarów ukraińskiej waluty obcej jako rekompensatę za pomoc wojskową, dlatego nie jest jasne, dlaczego Kijów miałby sprzedawać swoje rezerwy złota, chyba że był to warunek całej amerykańskiej i europejskiej "pomocy", która, jak możemy się domyślać, okazała się dla Ukrainy zabójcza.

O rzeczywistości, kijowskie złoto już od kilku lat – a mianowicie od roku 2015 – trafiło pod amerykańską kuratelę, a wiemy, że gdy tenże szlachetny metal przekroczy Atlantyk, spokojnie można się z owymi rezerwami złota pożegnać: zdarzyło się to Niemcom, którzy ze swoich 300 ton złota przechowywanego w USA odzyskali zaledwie 5 i nie wiadomo, czy kiedykolwiek dotrze ich więcej, bo ujawniono, że owo złoto nie jest już fizycznie dostępne, gdyż FED miał ponoć sprzedać prawo własności do niego stronie trzeciej, co oczywiście, technicznie jest kradzieżą. Zatem wyobraźcie sobie, co Ukraina mogłaby zrobić, aby obronić swoje aktywa rezerwowe przed rabusiami spod znaku gwiazd i pasków.

Nie ulega wątpliwości, że rekinom zachodniego neoliberalizmu należy się *chapeau*: najpierw podjudzili nazistów, by do woli atakowali separatystów, by zmusić Rosję do interwencji, następnie naszpikowali Ukrainę bronią – z której wiele to zwykły złom – by wojna trwała jak najdłużej (na przykład do ostatniego Ukraińca), a na koniec zażądali złota jako rekompensaty. Nie jest to jednak tylko i wyłącznie kwestia chciwości i instynktu drapieżnika, bo operacje te – trzeba też doliczyć kradzież złota rosyjskiego w znacznie większych ilościach niż ukraińskiego – przeprowadzane są również po to, by utrzymać niską cenę złota i pomóc dolarowi, który obecnie znalazł się na etapie trudności egzystencjalnych.

Krótko mówiąc, Zachód stworzył dla siebie rodzaj polisy ubezpieczeniowej, aby dopilnować, że jego tak zwana “pomoc” nie będzie udzielana za darmo, ale przede wszystkim zapragnął zagwarantować sobie, że wydrenuje do ostatniej kropli życiodajną limfę tego nieszczęsnego kraju, tak aby nie mógł on już wybrać dla siebie żadnego losu – czy to pokoju i neutralności, czy czegokolwiek innego: Ukraińcy stali się aktywami *NATO* i nie będą w stanie niczego zrobić, o ile inne kraje, w tym Rosja, nie zainterweniują, aby wesprzeć Kijów. Zresztą, właśnie tego oczekują Amerykanie: aby Moskwa wykrwawiła się do sucha w celu naprawienia rabunków Waszyngtonu.

Ale czy nie jest tak od pół wieku, praktycznie wszędzie? – Czy nie jest tak, że to samo zrobiono również z Włochami – co prawda przy użyciu innych środków, ale podobnych jeżeli chodzi o odebranie suwerenności, a więc i możliwości wyboru? – Poza tym, nie sądzę, że gdyby Włochy zwróciły się do USA o zwrot tysiąca ton swojego złota “przechowywanego” w Fort Knox, dostałyby je z powrotem: owo złoto, Amerykanie sprzedali od kto wie jak dawna – prawdopodobnie jako zapłatę za “obronę” naszego kraju.

[Źródło](#)

**“W Polsce mamy do czynienia z
lichwą za pozwoleniem
państwa”. Kuriozalne**

działania banków

Jak zwraca uwagę Stowarzyszenie Stop Bankowemu Bezprawiu

- Polski kredytobiorca płaci o 420 tys. więcej odsetek od kredytobiorcy niemieckiego, na kredycie w tym samym banku, na takim samym okresie kredytowania. No cóż, ktoś potrafi nam to wyjaśnić? Może kolega banksterów Morawiecki? – oburzył się Tomasz Buczek, pełnomocnik Ruchu Narodowego na Podkarpaciu, działacz Konfederacji.
- W Polsce mamy do czynienia z lichwą za pozwoleniem państwa. Nadzór bankowy dba o dobro banków, a nie klientów – podkreślił prezes Stowarzyszenia Stop Bankowemu Bezprawiu, Arkadiusz Szczęśniak.
- Sytuację poprawiłyby stałe stopy. Wtedy bank wiedziałby, ile zarobi, a klient, ile będzie płacił. Powinna być też możliwość zaciągania kredytów w innych państwach, np. w Niemczech, gdzie warunki są o wiele lepsze – zaproponował.
- Zobacz także: [Rząd walczy z gotówką. Od przyszłego roku nowe przepisy](#)

Kraj drugiej kategorii?

Według wyliczeń Stowarzyszenia Stop Bankowemu Bezprawiu, przy kredycie na 30 lat, zawartym na kwotę 400 tys. zł, polski kredytobiorca zapłaci 558 tys. zł złotych odsetek, podczas gdy kredytobiorca niemiecki – 132 tys. zł. To nieporównanie mniejsza kwota. Przypomina się sytuacja z chemią gospodarczą z Niemiec, która od lat jest chętnie sprowadzana do Polski, ze

względu na to, że jest u naszych zachodnich sąsiadów oferowana w korzystniejszej wersji, niż te same firmy robią w Polsce.

Postępowanie banków w Polsce wzbudza coraz większe kontrowersje.

Chcesz pożyczyć 300 tysięcy na 30 lat... Zarabiasz na rękę 6 tysięcy. Masz 10% wkładu własnego...Bank chce żebyś oddał prawie 850 tysięcy. Tak. Do ręki dostajesz 300 tysięcy. Do banku oddajesz 850 tysięcy. Różnica to 550 tysięcy. Fajnie – napisał na Twitterze dziennikarz Krzysztof Berenda.

Krzysztof Berenda ✓
@k_berenda

Chcesz pożyczyć 300 tysięcy na 30 lat... Zarabiasz na rękę 6 tysięcy. Masz 10% wkładu własnego...

Bank chce żebyś oddał prawie 850 tysięcy.

Tak.

Do ręki dostajesz 300 tysięcy.

Do banku oddajesz 850 tysięcy.

Różnica to 550 tysięcy. Fajnie.

Bank BPS		Bank Pekao	
Miesięczna rata: 2 144,19 zł		Miesięczna rata: 2 321,67 zł	
Kwota do spłaty: 846 276,37 zł	Oprocentowanie: 7,83 %	Kwota do spłaty: 846 622,60 zł	Oprocentowanie: 8,68 %
Prowizja: 0 %	RRSO: 11,68 %	Prowizja: 1,25 %	RRSO: 9,48 %
+ Szczegóły oferty		+ Szczegóły oferty	
WYBIERZ		WYBIERZ	

7:53 PM · 5 maj 2022

5,4 tys.

Odpowiedz

Udostępnij

[Przeczytaj 701 odpowiedzi](#)

Co na to rząd?

Swojego oburzenia taką sytuacją nie ukrywa też Tomasz Buczek, pełnomocnik Ruchu Narodowego na Podkarpaciu, działacz Konfederacji.

Polscy kredytobiorcy płaci o 420 tys. więcej odsetek od kredytobiorcy niemieckiego, na kredycie w tym samym banku, na takim samym okresie kredytowania. No cóż, ktoś potrafi nam to

wyjaśnić? Może kolega banksterów Morawiecki? – wskazał.

Tomasz Buczek
@buczek_tomasz

Polski kredytobiorca płaci o 420 tys więcej odsetek od kredytobiorcy niemieckiego, na kredycie w tym samym banku, na takim samym okresie kredytowania. No coś ktoś potrafi nam to wyjaśnić? Może kolega banksterów [@MorawieckiM](#) ?

Niestety, okazuje się, że na **kredytach** jesteśmy rolowani. Mamy taką sytuację, że ten sam bank przedstawia zupełnie inną ofertę **kredytu** klientom w Niemczech, gdzie stałe oprocentowanie wynosi ok. 2 proc., i Polsce, gdzie stopy sięgają 7-8 proc., dlatego że definiuje ich geograficznie. Według wyliczeń Stowarzyszenia Stop Bankowemu Bezprawiu przy kredycie na 30 lat, zawartym na kwotę 400 tys. zł, polski

4:02 PM · 7 maj 2022 od Rzeszów, Polska

 1 tys. Odpowiedz Udostępnij

[Przeczytaj 112 odpowiedzi](#)

Ostrych słów nie szczędzi prezes Stowarzyszenia Stop Bankowemu Bezprawiu, Arkadiusz Szczęśniak.

W Polsce mamy do czynienia z lichwą za pozwoleniem państwa. Nadzór bankowy dba o dobro banków, a nie klientów –

podkreśla.

Podsuwa też propozycje, które mogłyby rozwiązać ten problem.

Sytuację poprawiłyby stałe stopy. Wtedy bank wiedziałby, ile zarobi, a klient, ile będzie płacił. Powinna być też możliwość zaciągania kredytów w innych państwach, np. w Niemczech, gdzie warunki są o wiele lepsze dla klientów banków, pod hipotekę inwestycji w Polsce. Wtedy banki musiałyby zaoferować coś lepszego, by przyciągnąć klientów – dodaje.

Zmierzch dominacji Zachodu

Zachodnie sankcje przeciwko Rosji, wprowadzone jednostronnie przez Waszyngton, przedstawiane są jako kara za agresję na Ukrainę. Pomijając jednak nawet ich niezgodność z prawem międzynarodowym, każdy widzi już, że nie osiągają one założonego celu. W rzeczywistości Stany Zjednoczone doprowadzają do izolacji Zachodu w nadziei, że uda im się utrzymać hegemonię nad swymi sojusznikami.

W pułapce Tukidydesa

*Według **Tukidydesa**, Sparta i Ateny, mając jednakowe ambicje, musiały zetrzeć się w wojnie. W przeciwieństwie do nich, przywódcy Rosji i Chin głoszą wizję świata wielobiegunowego, w*

którym każdy ma prawo do realizacji odrębnych ambicji. W ten sposób można wyeliminować nieuchronność wojny.

Stany Zjednoczone, które w ostatniej chwili dołączały do wojen światowych i nie ponosiły żadnych ofiar na swoim terytorium, wychodziły z wszystkich globalnych konfliktów zwycięsko. Przejmując schedę po europejskich imperiach, ukształtowały system dominacji, w którym odgrywały rolę „światowego policjanta”. Jednak ich hegemonia była dość krucha i nie była w stanie oprzeć się rosnącemu znaczeniu wielkich państw. Jeszcze w 2012 roku politologowie zaczęli nawiązywać do „pułapki Tukidydesa”, kreśląc analogię do wojen między Spartą a Atenami. Ich zdaniem, wzrost potęgi Chin musiał doprowadzić do ich nieuniknionej konfrontacji ze Stanami Zjednoczonymi. Biorąc pod uwagę, że światową potęgą ekonomiczną stały się Chiny, a światową potęgą militarną – Rosja, Waszyngton zdecydował się na odrębne starcie z każdym z tych mocarstw.

To w tym kontekście rozpoczęła się wojna na Ukrainie. Waszyngton przedstawia ją jako „agresję rosyjską”, uchwała sankcje i zmusza do ich wprowadzenia również swoich sojuszników. Nie bez podstaw mogła się zatem wydawać teoria, że Stany Zjednoczone wybrały obszar konfliktu, mając na uwadze swoją niższość militarną przy jednoczesnej przewadze gospodarczej. Jednakże analiza zaangażowanych sił i środków przeczy takiej wersji.

*Waszyngton zamordował irackiego prezydenta **Saddama Husajna** i libijskiego przywódcę **Muammara Kaddafiego** (na zdjęciu), bo ośmielili się oni zakwestionować dominację dolara. Zachód rozkradł rezerwy banków centralnych ich krajów.*

Światowy system gospodarczy

Światowy system ekonomiczny powstał na mocy umowy z Bretton Woods z 1944 roku. Stanowiła ona próbę stworzenia dla kapitalizmu ram wychodzących poza kryzys 1929 roku, którego nie zdołał zażegnać nazizm. Stany Zjednoczone ustanowiły jako filar tego systemu dolara mającego pokrycie w złocie. Związek Radziecki i Chiny nie były stroną tego porozumienia.

W 1971 roku prezydent **Richard Nixon** zdecydował się nieoficjalnie na odejście od parytetu dolara i złota. Umożliwiło mu to sfinansowanie wojny w Wietnamie. W praktyce oznaczało to, że przestały istnieć sztywne kursy wymiany. Decyzję tą sformalizowano dopiero po wojnie, w 1976 roku. Właśnie wtedy Chiny zawarły sojusz z anglosaskimi korporacjami transnarodowymi. Dostosowała się do tego Wspólnota Europejska (poprzedniczka Unii Europejskiej, która uregulowała kursy walut w 1972 roku (tzw. wąż walutowy), a następnie powołała do życia euro.

Od 1981 roku Stany Zjednoczone zezwoliły na radykalne podniesienie swego zadłużenia publicznego. Wzrosło ono z ówczesnego poziomu 30% PKB do obecnych 130% PKB. Zmierzały też do globalizacji gospodarki światowej poprzez narzucenie swoich zasad krajom wypłacalnym i zniszczenie struktur państwowych pozostałych krajów (strategia **Donalda Rumsfelda** i **Arthura Cebrowskiego**). Aby spłacić swe długi, Stany Zjednoczone dodrukowywały dolara, szpiegowwały swych sojuszników i ukradły rezerwy dwóch krajów wydobywających ropę naftową – Iraku i Libii. Nikt nie śmiał się im sprzeciwić, jednak po 2003 roku amerykański system gospodarczy przestał być takim, za jaki się podawał. Oficjalnie nadal był liberalny, lecz wszyscy już wiedzieli, że nie wytwarza on własnej żywności i innych niezbędnych dóbr, bazując na grabieży.

Gospodarka Stanów Zjednoczonych, która w momencie rozpadu ZSRR stanowiła 1/3 światowej gospodarki, dziś stanowi jej zaledwie 1/10.

Nowy układ

Szereg krajów przewidywało zmierzch zasad ustanowionych w Bretton Woods i zaczynało myśleć o własnych regułach. W 2009 roku Brazylia, Rosja, Indie i Chiny, do których następnie dołączyła Republika Południowej Afryki, utworzyły BRICS. Kraje te stworzyły instytucje finansowe, które w przeciwieństwie do Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) i Banku Światowego nie uzależniały udzielania pożyczek od realizacji reform strukturalnych oraz zobowiązania politycznego do współpracy z Waszyngtonem. Wolały inwestować w roli udziałowców, umożliwiając przekazanie własności pożyczkobiorcy, gdy zaczynała ona przynosić zyski.

W 2010 roku Białoruś, Kazachstan i Rosja, do których dołączyła Armenia, stworzyły Eurazjatycką Unię Gospodarczą. Kraje te powołały wkrótce strefę wolnego handlu z Egiptem, Chinami, Iranem, Serbią, Singapurem i Wietnamem. Mogły do nich niebawem dołączyć Korea Południowa, Indie, Turcja i Syria.

W 2013 roku Chiny rozpoczęły swój gigantyczny projekt Nowego Jedwabnego Szlaku. Rok później, gdy chiński PKB przewyższył PKB Stanów Zjednoczonych w wymiarze siły nabywczej, Pekin powołał do życia Azjatycki Bank Inwestycji Infrastrukturalnych (AIIB), a w 2020 roku dokonał regulacji kapitału zagranicznego.

W 2021 roku Unia Europejska ogłosiła strategię „Global Gateway” nakierowaną na konkutowanie z Chinami i narzucanie jej modelu politycznego. Ambicje te zostały jednak uznane za kolonialną recydywę i projekt został odrzucony przez szereg krajów.

Blok rosyjski i chiński stopniowo zbliżały się do siebie dzięki wspólnemu projektowi Wielkiego Eurazjatyckiego Partnerstwa Globalnego (2016 rok) w ramach Szanghajskiej Organizacji Współpracy. Jego celem było stworzenie harmonijnych kanałów komunikacji na bazie ideologicznej zaproponowanej przez kazachstańskiego przywódcę **Nursułtana Nazarbajewa**: inkluzywności, suwerennej równości, szacunku dla tożsamości kulturowych i społeczno-politycznych, otwartości oraz gotowości do integracji z innymi zrzeszeniami.

Podjęta przez Waszyngton próba zniszczenia tego rodzącego się podmiotu nie ma żadnych szans powodzenia. Uderza fakt, że atak gospodarczy rozpoczął się nie w chwili inwazji na Ukrainę, lecz dwa dni wcześniej. Skierowany był głównie przeciwko rosyjskim bankom, miliarderom, sektorowi gazowemu, a nie przeciwko systemowi komunikacji eurazjatyckiej. Ma też na celu wykluczenie Rosji z organizacji międzynarodowych, lecz nie zakłada tego samego wobec krajów odmawiających potępienia Moskwy. Oznacza to, że zostaną one wepchnięte w objęcia Pekinu.

Innymi słowy, Stany Zjednoczone nie izolują Rosji, lecz Zachód (10% ludzkości), odcinając go od reszty świata (90% ludzkości).

*Prezydent Stanów Zjednoczonych **Joe Biden** w rzeczywistości przewodniczył obradom Rady Europejskiej, najwyższego organu Unii Europejskiej, której jego kraj nie jest członkiem, 24 marca. Zgodnie z traktatami europejskimi, NATO gwarantuje bezpieczeństwo UE.*

Proces odizolowania Zachodu od reszty świata

Dzień po tym, jak Moskwa uznała niepodległość Donieckiej Republiki Ludowej i Ługańskiej Republiki Ludowej w dniu 21 lutego 2022 roku, Stany Zjednoczone rozpoczęły atak ekonomiczny na Rosję (22 lutego). 23 lutego dołączyła do niego Unia Europejska. Wnieszekonombank i Promswiazbank odłączone zostały od globalnego systemu finansowego.

Pierwszy z nich (WEB) jest regionalnym bankiem rozwoju. Mógł wspierać Donbas. Drugi (PSB) inwestuje głównie w sektorze zbrojeniowym. Mógł odgrywać dużą rolę w realizacji układów o wzajemnych gwarancjach bezpieczeństwa.

Po tym, jak Rosja rozpoczęła swoją Specjalną Operację Wojskową na Ukrainie (24 lutego), Stany Zjednoczone odcięły od globalnego systemu finansowego wszystkie banki rosyjskie (25 lutego). Tego samego dnia dołączyła do nich Unia Europejska.

Aby uniemożliwić maksymalnej liczbie krajów współpracę z Rosją, Waszyngton rozszerzył sankcję również o Białoruś. Unia Europejska zaczęła na żądanie Stanów Zjednoczonych odłączanie banków rosyjskich od systemu SWIFT, nałożyła sankcję na Białoruś i objęła cenzurą rosyjskie media państwowe, m.in. RT i Sputnik (2 marca).

Waszyngton zaczął identyfikować zamożnych obywateli rosyjskich (błędnie nazywanych „oligarchami”) pozostających w złych stosunkach z Kremlem (3 marca) i nakładać embargo na import rosyjskich surowców energetycznych (8 marca). W jego ślady podążyła Unia Europejska, która odmówiła jednak rezygnacji z importu bardzo jej potrzebnego rosyjskiego gazu (9 marca).

Waszyngton narzucił stosowanie sankcji finansowych również przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Bank Światowy, rozszerzył listę oligarchów objętych sankcjami i zakazał eksportu towarów luksusowych do Rosji (11 marca). Unia Europejska poszła w jego ślady (15 marca).

Waszyngton zagwarantował, że deputowani do Dumy i oligarchowie nie będą mieli żadnych praw na Zachodzie; Rosja nie będzie mogła korzystać ze swoich aktywów w Stanach Zjednoczonych w celu spłaty zadłużenia wobec Amerykanów; oraz, że nie będzie mogła korzystać ze swych rezerw złota w celu spłaty zadłużenia zagranicznego (24 marca). Unia Europejska przyłączyła się do tych restrykcji. Ogłosiła zamiar wprowadzenia zakazu importu rosyjskiego węgla i ropy, ale nadal utrzymywała poza tym zakazem import gazu.

Poniższa tabela podsumowuje skoordynowane działania Białego Domu i Brukseli.

Stany Zjednoczone	Unia Europejska
22 luty – wprowadzenie pierwszych sankcji dostępu do systemu SWIFT i sankcji finansowych;	23 luty – wprowadzenie pakietu sankcji za uznanie przez władze rosyjskie obwodu donieckiego i ługańskiego za nie podlegające jurysdykcji Kijowa;
24 luty – „Stany Zjednoczone wraz ze swymi sojusznikami i partnerami narzuca Rosji drugoczące koszty”;	25 luty – pierwszy pakiet sankcji UE;
2 marca – „Stany Zjednoczone kontynuują wprowadzanie sankcji wobec Rosji i Białorusi w związku z wybraną przez Putina drogą wojny”;	2 marca – drugi pakiet sankcji UE;
3 marca – „Stany Zjednoczone uderzają w oligarchów, którzy popierają wywołaną przez Putina wojnę”; 8 marca – „Stany Zjednoczone zakazują importu rosyjskiej ropy naftowej, gazu skroplonego i węgla”;	9 marca – trzeci pakiet sankcji UE;
11 marca – „Stany Zjednoczone, UE i G7 ogłoszą dodatkowe sankcje ekonomiczne wobec Rosji”;	15 marca – czwarty pakiet sankcji UE;
24 marca – „Stany Zjednoczone oraz ich sojusznicy i partnerzy stworzą dodatkowe koszty dla Rosji”; 6 kwietnia – „Stany Zjednoczone, G7 i UE ogłoszą istotne i natychmiastowe sankcje przeciwko Rosji”.	8 kwietnia – piąty pakiet sankcji UE.

4 lutego 2022 roku **Władimir Putin** i **Xi Jinping** podpisali wspólne oświadczenie określające ich wizję zrównoważonego

rozwoju gospodarczego. Dzień po wkroczeniu wojsk rosyjskich na Ukrainę, 25 lutego, potwierdzili w rozmowie telefonicznej, że reakcja Stanów Zjednoczonych nie wpłynie na ich porozumienie.

Reakcja reszty świata

To niezwykle zaskakujące zjawisko: Stany Zjednoczone zdołały przeciągnąć większość państw na swoją stronę, ale państwa te reprezentują jedynie niewielką część populacji świata. Wygląda jednak na to, że nie mają wystarczających środków do wywierania nacisku na kraje zdolne do zachowania niezależności.

Za sprawą jednostronnych działań Anglosasów i Unii Europejskiej świat zaczyna dzielić się na dwie całkowicie odmienne przestrzenie. Epoka globalizacji gospodarczej się skończyła. Niszczone są kolejne ekonomiczne i finansowe mosty.

Rosja podjęła błyskawiczne działania, by przekonać swoich partnerów z BRICS do porzucenia rozliczeń dolarowych w handlu i stworzenia własnej, wirtualnej waluty rozliczeniowej. Póki co, środkiem służącym do rozliczeń będzie złoto. Nowa waluta będzie oparta na koszyku walut krajów BRICS kształtowanym na podstawie wielkości PKB każdego z nich oraz koszyku towarów obecnych na giełdach. System ten powinien być znacznie stabilniejszy od panującego obecnie.

Przede wszystkim jednak Rosja i Chiny wydają się mieć dużo większy szacunek do swoich partnerów niż Zachód. Nie żądają od nikogo gospodarczych ani politycznych reform strukturalnych. Przypadek ukraiński dowodzi, że Moskwa nie zamierza przejmować kontroli nad Kijowem i okupować Ukrainy, lecz jedynie wypchnąć z niej NATO i pokonać banderowców (w terminologii Kremla – „neonazistów”). To cele uzasadnione, nawet jeśli metody ich osiągnięcia są brutalne.

W rzeczywistości obserwujemy zmierzch trwającej od czterech wieków dominacji ludzi Zachodu i ich imperiów. To starcie dwóch różnych sposobów myślenia.

Ludzie Zachodu rozumują perspektywą tygodni. Ich krótkowzroczność sprawia, że mogą odnosić wrażenie, że to Stany Zjednoczone mają rację, a Rosjanie się mylą. W przeciwieństwie do nich, reszta świata myśli perspektywą dziesięcioleci, a nawet stuleci. Z tego punktu widzenia nie ma wątpliwości, że to Rosja ma rację, a Zachód całkowicie się myli.

Poza tym, Zachód odrzuca prawo międzynarodowe. Zaatakował Jugosławię i Libię bez zgody Rady Bezpieczeństwa ONZ, kłamał, by napaść na Afganistan i Irak. Akceptuje wyłącznie te reguły, które sam ustanawia. W przeciwieństwie do niego, inne kraje dążą do świata wielobiegunowego, w którym każdy podmiot może rozumować zgodnie z kategoriami własnej kultury. Świadomi są tego, że wyłącznie prawo międzynarodowe umożliwić może zachowanie pokoju na świecie, którego pragną.

Stany Zjednoczone nie tyle zdecydowały się na konfrontację z Rosją i Chinami, co postanowiły wycofać się na obszar własnego imperium: odizolować Zachód, by zachować na nim swą hegemonię.

Od 2001 roku wszyscy światowi przywódcy uznają Zachód, a szczególnie Stany Zjednoczone, za rannych drapieżników. Nie zamierzają zmierzać do konfrontacji z nimi; wolą delikatnie odprowadzić ich na cmentarz. Nikt nie sądził, że przed śmiercią Zachód pogrąży się jeszcze w samoizolacji.

[Thierry Meyssan](#)

Rubeł gazowy. Nowa światowa

waluta rezerwowa

Rosyjski rubel ma się obecnie dobrze, odzyskał wartość sprzed sankcji i ma szansę stać się jedną z głównych walut wymiany towarowej.

Saddam, Kaddafi, Iran, Wenezuela – wszyscy oni próbowali, ale im się to nie udało. Rosja, to jednak zupełnie inny poziom. Piękno tego geopolityczno-ekonomicznego jujitsu, zastosowanego przez Moskwę polega na jego niezwyklej prostocie.

Co było do przewidzenia, dekret prezydenta Rosji Władimira Putina o nowych warunkach płatności za produkty energetyczne, został źle zrozumiany przez Zachód. Rząd rosyjski nie żąda bezpośredniej zapłaty za gaz w rublach. Moskwa chce, aby zapłata była dokonywana w wybranej walucie w rosyjskim Gazprombanku, a nie na koncie Gazpromu w jakiejkolwiek instytucji bankowej w zachodnich stolicach.

To kwintesencja wyrafinowania w stylu, „mniej znaczy więcej”. Gazprombank będzie sprzedawał walutę obcą – dolary lub euro – zdeponowaną przez klientów na moskiewskiej giełdzie i przekazywał ją na różne rachunki w rublach w ramach Gazprombanku.

W praktyce oznacza to, że waluta obca powinna być wysyłana bezpośrednio do Rosji, a nie gromadzona w zagranicznym banku, gdzie łatwo może stać się zakładnikiem lub zostać zamrożona.

Wszystkie te transakcje powinny być odtąd przekazywane pod jurysdykcję rosyjską – co eliminuje ryzyko przerwania lub całkowitego zablokowania płatności.

Nic więc dziwnego, że ubezwłasnowolniony aparat Unii Europejskiej (UE) – aktywnie zaangażowany w niszczenie własnych gospodarek narodowych w imię interesów Waszyngtonu – nie jest intelektualnie zdolny do zrozumienia złożonej kwestii wymiany euro na ruble.

Gazprom ułatwił zrozumienie sytuacji w piątek, wysyłając oficjalne zawiadomienia do swoich partnerów na Zachodzie i w Japonii.

Putin osobiście został zmuszony do pisemnego wyjaśnienia kanclerzowi Niemiec Olafowi Scholzowi, jak to wszystko działa.

To bardzo proste. Klienci otwierają konto w Gazprombanku w Rosji. Płatności dokonywane są w walucie obcej – dolarach lub euro – przeliczane na ruble zgodnie z aktualnym kursem wymiany i przekazywane na różne konta Gazpromu.

To 100 procentowa gwarancja, że Gazprom otrzyma zapłatę.

Stanowi to wyraźny kontrast wobec tego, do czego Stany Zjednoczone zmuszały Europejczyków: płacenia za rosyjski gaz na konta Gazpromu w Europie, które następnie byłyby natychmiast zamrażane. Konta te zostałyby odblokowane dopiero po zakończeniu operacji „Z”, czyli rosyjskich operacji wojskowych na Ukrainie.

Amerykanie chcą, by wojna trwała w nieskończoność, by Moskwa „ugrzęzła”, jakby to był Afganistan w latach 80. Surowo zabronili więc ukraińskiemu komikowi, na tle zielonego ekranu – na pewno nie w Kijowie – zaakceptowania jakiegokolwiek zawieszenia broni czy porozumienia pokojowego.

Konta Gazpromu w Europie byłyby więc nadal zamrożone.

Gdy Scholz wciąż próbował ogarnąć to, co oczywiste, jego ekonomiczne pachółki wpadły w szal, przedstawiając pomysł nacjonalizacji spółek zależnych Gazpromu – Gazprom Germania i Wingas – na wypadek, gdyby Rosja postanowiła wstrzymać

przesyły gazu.

To oczywiście niedorzeczność. Wygląda na to, jakby funkcjonariusze w Berlinie wierzyli, że spółki zależne Gazpromu produkują gaz ziemny w swoich centralnie ogrzewanych biurach w całych Niemczech.

Nowy mechanizm „rubel za gaz” w żaden sposób nie narusza istniejących kontraktów. Jednak, jak ostrzegł Putin, istniejące kontrakty mogą rzeczywiście zostać wstrzymane: „Jeśli takie [rublowe] płatności nie zostaną dokonane, uznamy to za niewykonanie zobowiązań przez nabywców ze wszystkimi tego konsekwencjami”.

Rzecznik Kremla Dmitrij Pieskow stanowczo stwierdził, że w obecnych, tragicznych okolicznościach mechanizm ten nie zostanie cofnięty. Nie oznacza to jednak, że przepływ gazu zostanie natychmiast odcięty. Płatności w rublach od „państw wrogich”, czyli głównie USA, Kanady, Japonii i UE – będą oczekiwane w drugiej połowie kwietnia i na początku maja.

Dla przytłaczającej większości krajów Globalnego Południa sytuacja jest krystalicznie czysta. Oligarchia atlantycka odmawia zakupu rosyjskiego gazu niezbędnego dla funkcjonowania mieszkańców Europy, jednocześnie sprowadzając na nich toksyczną inflację.

Co jeszcze kryje się za rublem gazowym?

Mechanizm „gaz za ruble” – nazwijmy go Rubel gazowy – to tylko **pierwszy konkretny element budowy alternatywnego systemu finansowo-monetarnego**, powiązany z wieloma innymi mechanizmami: wymianą rubel – rupia, saudyjskim petrojunem, irańsko-rosyjskim mechanizmem obejścia SWIFT oraz najważniejszym z nich – projektem kompleksowego systemu finansowo-monetarnego, opracowanym przez Chińsko-Eurazjatycką Unię Gospodarczą (EAEU), której pierwszy projekt zostanie przedstawiony w najbliższych dniach.

Wszystko to jest bezpośrednio związane z nagłym pojawieniem się rubla, jako nowej waluty rezerwowej, opartej na zasobach naturalnych.

Po przewidywalnej, początkowej fazie wyparcia, UE – a właściwie Niemcy – muszą stawić czoła rzeczywistości. Unia Europejska jest uzależniona od stałych dostaw rosyjskiego gazu (40 procent) i ropy (25 procent). Histeria związana z sankcjami wywołała już pierwsze konsekwencje.

Gaz ziemny zaspokaja 50 procent zapotrzebowania niemieckiego przemysłu chemicznego i farmaceutycznego. Nie ma realnego substytutu, czy to z Algierii, Norwegii, Kataru czy Turkmenistanu. Niemcy są potęgą przemysłową UE. Tylko rosyjski gaz jest w stanie zapewnić niemieckiej – i europejskiej – bazie przemysłowej nieprzerwane funkcjonowanie, i to po bardzo przystępnych cenach w przypadku kontraktów długoterminowych.

Zakłócenie tego układu prowadzi do przerażających turbulencji w całej UE i poza nią.

Nieoceniony Andrzej Martjanow podsumował to w ten sposób: „Tylko dwie rzeczy określają świat: realna gospodarka i siła militarna, która jest pochodną tej pierwszej. Wszystko inne to pochodne, ale nie można żyć z pochodnych”.

Amerykańskie kasyno turbo-kapitalistyczne wierzy we własną pochodną czyli „narrację”, która nie ma nic wspólnego z realną gospodarką. UE zostanie w końcu zmuszona przez rzeczywistość do przejścia od wyparcia do akceptacji. Jednocześnie Globalne Południe będzie szybko przystosowywać się do nowego paradygmatu: Wielki Reset z Davos został zdruzgotany przez Reset Rosyjski.

Źródło: [The Saker](#)

Czym jest choroba bez przyczyny?

Choroba bez przyczyny to model biznesowy.

Sporządzasz listę objawów. Mówisz, że wiele osób doświadcza takiego właśnie zespołu objawów.

Przyklejasz tej liście objawów etykietę. Nadajesz nazwę. Nazwę choroby, zaburzenia lub syndromu.

Z biegiem czasu, poprzez promocję, nazwa się przyjmuje.

Finansujesz badania, aby znaleźć przyczynę tej choroby. Te badania mogą trwać bardzo długo. Możliwe, że bez końca.

W międzyczasie opracowujesz i sprzedajesz leki na tę chorobę. To pieniądze.

Ciągle zgłaszasz „postęp” w poszukiwaniu przyczyny. „Na początku szukaliśmy czynników środowiskowych. Ale teraz wiemy, że przyczyna jest prawie na pewno genetyczna. Docieramy do konkretnej dysfunkcji genetycznej...”

Z biegiem czasu zapomnieniu ulega kwestia: czy naprawdę istnieje jedna choroba z jedną przyczyną?

A teraz pomyśl. Jeśli nie możesz zweryfikować jednej przyczyny, to nie masz choroby. Masz tylko oryginalną listę

objawów.

Przykładem może być choroba Alzheimera. Innym może być mikrocefalia (dzieci urodzone z małą głową i uszkodzeniem mózgu). Wydaje się, że nazwy chorób potrafią przekonywać. „Cóż, jeśli istnieje nazwa, etykieta, to musi istnieć unikatowa choroba”.

Błąd.

Jeśli jest nazwa, etykieta, to są pieniądze.

Pieniądze na badania, rozwój leków, pieniądze ze sprzedaży tych leków, a także szczepionek.

Badacze mają za zadanie sprawić, by lista objawów wydawała się przekonująca. „Przeprowadziliśmy badania mózgu. Istnieją niezwykle podobieństwa między pacjentami z chorobą X. Jak widać na tych skanach, na rycinie A...”

Znowu, nic z tych rzeczy. Brakuje zweryfikowanej przyczyny. Dlatego nie ma uzasadnienia dla używania nazwy choroby lub twierdzenia, że „odkryłeś unikalną chorobę.”

Ale to nie ma znaczenia, ponieważ model biznesowy działa dobrze.

Oto kolejny przykład. ADHD. Czy znaleziono jedną przyczynę tej listy objawów? Nie. Dlatego nie ma testu laboratoryjnego na ADHD. Brak testu potwierdzającego diagnozę ADHD. Ponieważ test wykryłby, że przyczyna jest obecna u pacjenta – i nie ma powodu do szukania.

W rzeczywistości, jeśli przeanalizujesz pełny katalog wszystkich tak zwanych zaburzeń psychicznych – jest ich około 300 – okaże się, że nie ma żadnego testu laboratoryjnego dla ŻADNEGO z nich. Ani jednego. Każde tak zwane zaburzenie to po prostu lista zachowań, które zostały zebrane razem przez komisje psychiatrów i nadano im nazwę. ADHD. Choroba dwubiegunowa. Depresja kliniczna. I tak dalej.

Ale to nie ma znaczenia. Ponieważ model biznesowy działa. Pieniądze napływają. Leki się sprzedają.

Pójdźmy jeszcze dalej. Sto lat medycyny *rockefellerowskiej* „ustaliło”, że istnieją tysiące odmiennych, odrębnych i unikatowych chorób, zaburzeń i zespołów. I każde ma przyczynę. W przypadku wielu chorób przyczyna „nie została jeszcze odkryta”. Czytaj: „Tworzymy fikcję. Nie mamy uzasadnienia dla nazywania tych chorób chorobami”.

Naukowcy twierdzą, że w przypadku wielu innych chorób znaleziono przyczyny. Najpopularniejszy rodzaj podłoża choroby? Wirus.

Wirus, którego nigdy wcześniej nie widziano. Wirus, który został „odkryty” w laboratorium.

Laboratorium – [jak już szczegółowo omówiłem](#) – które nie pozwala osobom z zewnątrz, naprawdę niezależnym obserwatorom, zobaczyć co się tam naprawdę dzieje.

Z tej przyczyny i jeszcze kilku innych, nie ma rzetelnego powodu, by sądzić, że te wirusy są faktycznie odkrywane. Są rzeczywiście prawdziwe.

Co pozostawia nas z tysiącami list objawów.

Ale zawsze istnieje model biznesowy. Pełny model *rockefellerowski* jest wart biliony dolarów. Coraz więcej dolarów każdego dnia.

Leki i szczepionki to \$\$\$ zysku.

Spędziłem dekady pokazując ich toksyczność.

Oto bardzo ciekawa sztuczka medyczna. Kryminalna sztuczka. Naukowcy twierdzą, że istnieje zaburzenie mózgu zwane ABC, ale nie znaleźli jeszcze przyczyny. Rodzic ma dziecko z poważnymi problemami i zabiera je do lekarza. Lekarz stawia diagnozę:

„Tak, ten chłopiec ma ABC”.

Rodzic wychodzi i robi rozeznanie. Okazuje się, że lista objawów ABC może być wynikiem szczepionki. I rzeczywiście u chłopca pojawiły się poważne problemy wkrótce po szczepieniu.

Rodzic wraca do lekarza i mówi: „Myślę, że mój syn ma powikłania poszczepienne”.

Lekarz mówi: „To niemożliwe. Chłopak cierpi na ABC. Przeprowadzaliśmy badania chłopców z ABC i wielu z nich nigdy nie było zaszczepionych. Więc kiedy pan mówi, że przyczyną ABC u tego chłopca jest szczepionka, to wykluczamy to”.

I rodzic nie wie, co robić.

Oczywiście trik polega na tym, że nigdy nie udowodniono, że ABC jest unikatowym zaburzeniem. To tak naprawdę NAZWA nieudowodnionego zaburzenia. Badania, o których mówi ten lekarz, są zupełnie nieistotne.

ABC to zaburzenie bez udowodnionej przyczyny. Dlatego to w ogóle nie jest żadne zaburzenie. To tylko lista objawów.

Chłopiec tego rodzica ma po prostu wiele z tych objawów. Nabył je – wraz z powikłaniami – dzięki szczepionce. Jeśli chcesz nazwać to, co ma chłopiec, nazwij to: powikłaniami poszczepiennymi.

A nie ABC.

Częścią modelu biznesowego ABC jest: „Używamy tej etykiety choroby, aby uniknąć konieczności płacenia ogromnych odszkodowań za szkody spowodowane przez szczepionkę”.

Jeśli znaczenie tego tricku nie dociera do kogoś, to podam inną, tym razem rażąco przesadną analogię.

Inżynierowie twierdzą, że istnieje zjawisko zwane “skołowaniem rzeczonym”. Jest unikatowe, ale przyczyna nie została jeszcze

znaleziona. Podstawowym objawem jest to, że łodzie na rzekach mają skłonność do tonięcia.

Joe wypływa swoją łodzią na rzekę. Przepływa pod mostem, który zawala się i niszczy jego łódź. Joe ledwo uchodzi z życiem. Po sześciu miesiącach wychodzi ze szpitala i pozywa kilka stron.

Ale przegrywa sprawę. W sądzie biegli zeznają, że jego łódź ucierpiała z powodu "skołowania rzeczno". Dlatego zatonała. Wiele badań dotyczących "skołowania" pokazuje, że zawalenie się mostów nie miało miejsca, gdy „następowało zatonięcie”. Dlatego zawalenie się mostu nie było przyczyną *zaburzeń* w łodzi Joego, czyli "skołowania rzeczno".

Czym jest więc choroba bez przyczyny?

To model biznesowy.

[Jon Rappoport](#)

Komentarz: Co się stanie, jeśli chińska gospodarka się załamie?

Jakie będą globalne, strategiczne skutki osłabienia lub upadku gospodarczego Chin w ciągu najbliższych kilku lat?

Po dekadach orędowania za inwestowaniem w Chinach główni inwestorzy zaczęli kwestionować sensowność lokowania w tym kraju kapitału.

Gospodarczy upadek Chin trwa już od ponad dekady. Przywódca Komunistycznej Partii Chin (KPCh) Xi Jinping zdaje sobie z tego sprawę i wie, że musi zarządzać tym upadkiem, stosując w Chinach tłumienie tych, którzy przyzwyczaili się do bogactwa i wolności.

Powrót do maoistowskiej ekonomii „wewnętrznego obiegu” zostanie przedstawiony prawdopodobnie na XX Zjeździe Partii KPCh, w październiku 2022 roku, jako coś nieodwracalnego i koniecznego. Xi już teraz kreuje się na jedyne przywódcę zdolnego do zarządzania „kontrolowaną implozją” Chin i powrotem do maoistowskiego izolacjonizmu. Musi przedstawiać się jako zdecydowany przywódca, który rzuca wyzwanie wrogom partii.

Jakie są zatem konsekwencje załamania się lub upadku chińskiej gospodarki?

Zagraniczne rządy nie poświęciły tej kwestii zbyt wiele uwagi. Zamiast tego panuje gorliwa wiara w nierealistyczne twierdzenia o chińskim wzroście gospodarczym i unikanie planowania awaryjnego na wypadek chińskiego upadku.

Wiele będzie zależeć od tego, w jaki sposób gospodarka Chin będzie się kurczyć. Czy implozja nastąpi z dużą prędkością, czy też będzie ona prowadzona w sposób zapewniający stabilność w Chińskiej Republice Ludowej (ChRL)? Czy nastąpi nagły punkt zwrotny, w którym ChRL powróci do stanu maoistycznego?

Zapotrzebowanie ChRL na liczne surowce spadło.

Ceny rudy żelaza osiągnęły szczyt na początku 2021 roku, ponieważ w Chinach nastąpiło załamanie popytu na stal (a więc i na rudę żelaza), przy jednoczesnej światowej nadprodukcji na rynku stali.

Udawanie, że spadek popytu na surowce mineralne w ChRL jest chwilowy, nie odpowiada rzeczywistości, jako że Xi rozpoczął zamykanie znacznej części chińskiego sektora prywatnego w sposób utrudniający jego ożywienie.

Sugestie, że Chiny zmniejszą import rudy żelaza z Australii – swojego największego dostawcy – w ramach kary wymierzonej w australijski rząd za przyjęcie „anty-ChRL-owskiej linii”, są taktyką Pekinu mającą na celu ukrycie malejącego popytu. Inni dostawcy, tacy jak Brazylia, również odczują spadek popytu. Ogromny chiński projekt zagospodarowania złóż rudy żelaza w Gwinei, w Afryce Zachodniej, prawdopodobnie nie będzie realizowany.

Chiny próbowały odegrać „szybkie wyjście” z kryzysu COVID-19 w 2020 roku, zwiększając krajową produkcję przemysłową. To udawanie już się skończyło. Chińskie inwestycje w Australii – ok. 13 mld dolarów w 2016 roku – spadły do poziomu poniżej 1 mld dolarów w 2020 roku. Do 2019 roku rudy żelaza stanowiły prawie jedną czwartą całego australijskiego eksportu, z czego 81,7 proc. trafiało do Chin. Do 2021 roku spadek chińskiego popytu na cały australijski eksport stał się wyraźny. Fundusze, jakie Pekin przeznacza na Inicjatywę pasa i szlaku (ang. Belt and Road Initiative, BRI, znaną również jako „Jeden pas, jedna droga”), od kilku lat są minimalne.

Australia i Brazylia prawdopodobnie nie znajdą zastępczych rynków zbytu dla swoich surowców mineralnych przed załamaniem się rynku chińskiego. Oznacza to, że pogrążą się w szybkiej recesji gospodarczej.

Stany Zjednoczone prawdopodobnie odczują łagodniej spadek gospodarczy w ChRL ze względu na pilne zapotrzebowanie Chin na żywność produkowaną w Ameryce, w którą ChRL nie może zaopatrywać się gdzie indziej w wystarczających ilościach.

Amerykański przemysł lotniczy (zwłaszcza Boeing) stał się zależny od Chin. Boeing był postrzegany jako jeden

z apologetów Pekinu. Jednak chiński rynek samolotów transportowych produkcji amerykańskiej i tak się kurczył.

Niemniej każdy kraj uzależnił się od handlu z Chinami, więc upadek ChRL spowodowałby globalną recesję gospodarczą w czasie, gdy świat jeszcze nie otrzęsnał się ze szkód gospodarczych spowodowanych przez lockdowny COVID-19.

Rozważmy to, co poniżej:

- Oznaki transformacji gospodarczej ChRL i jej wyhamowania są obecnie zbyt wyraźne, aby je zignorować.
- Wydaje się, że wśród głównych partnerów handlowych Chin nie istnieją żadne spójne plany zarządzania zbliżającym się załamaniem gospodarki ChRL, chociaż od maja 2021 roku niektóre rządy w końcu zaczęły przyznawać się do spowolnienia gospodarczego.
- Znaczna część świata prawdopodobnie wejdzie w poważną recesję przed końcem 2022 roku.
- Mieszkańcy Chin kontynentalnych będą musieli stawić czoła coraz większym wyzwaniom od połowy 2022 roku. W 2023 roku głód i niepokoje mogą stać się faktem.

Priorytetem Xi jest zarządzanie upadkiem chińskiej gospodarki – a zatem jej wewnętrznym i zewnętrznym bezpieczeństwem – w taki sposób, aby zachować kontrolę nad KPCh i kontrolę KPCh nad Chinami. Wszystkie inne względy są drugorzędne, łącznie z tym, czy ChRL pozostanie „bogata”, czy nie.

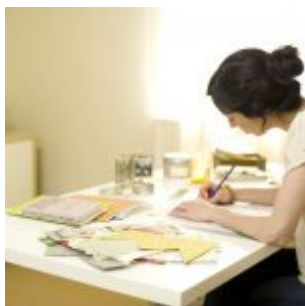
Xi musi prezentować pewność siebie i władczość w okresie, kiedy każdy mieszkaniec Chin ponosi straty. Dlatego też Xi eskaluje swoje zapędy i groźby, ale są one inscenizowane w celu uniknięcia konfliktu zbrojnego. Xi musi za wszelką cenę unikać bezpośredniego konfliktu, jednocześnie kontynuując eskalację konfliktu do najbardziej agresywnego poziomu.

To jest nieuniknione, jeśli Xi chce zdominować Kongres Komunistycznej Partii Chin w październiku 2022 roku.

Prawdziwe „zagrożenie ze strony Chin” dla świata wynika bardziej z ich upadku gospodarczego niż z wielkiej krwawej wojny.

Źródło: [TheEpochTimes.com](https://www.theepochtimes.com)

ZUS: Firmy oczekujące na pomoc z Tarczy mogą wnioskować o odroczenie składek

Płatnicy, którzy czekają na wejście w życie przepisów o zwolnieniu ze składek za listopad br., mogą złożyć wniosek do ZUS o odroczenie terminu płatności np. o miesiąc – informuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W parlamencie trwają prace nad kolejną odsłoną Tarczy antykryzysowej. Zakłada ona m.in. wypłatę świadczenia postojowego oraz zwolnienie z opłacania składek za listopad br.

„Płatnicy, którzy czekają na wejście w życie przepisów o zwolnieniu ze składek za listopad i nie wiedzą, czy mają opłacać składki czy nie, mogą złożyć wniosek do ZUS o odroczenie terminu płatności np. o miesiąc. Jeśli płatnik

złoży wniosek przed terminem płatności składek, nie poniesie żadnych kosztów związanych z ulgą. Wnioski będą załatwiane najszybciej, jak to możliwe, a można je składać za pośrednictwem Platformy Usług Elektronicznych [ZUS](#)” – powiedział PAP rzecznik ZUS Paweł Żebrowski.

Chodzi o przedsiębiorców, dla których termin na opłacenie należności do ZUS za listopad upływa 10 i 15 grudnia. Są to m.in. osoby fizyczne opłacające składkę wyłącznie za siebie.

„Nasza propozycja dotycząca składania wniosków o odroczenie wynika z tego, że tarcza branżowa wciąż nie weszła w życie, a zbliżają się terminy zapłaty składek za listopad. Dzięki złożeniu wniosku płatnicy działający w branżach, które zostały uwzględnione w projekcie tarczy branżowej (zarówno na etapie prac sejmowych, jak też zaproponowanych w poprawkach Senatu) nie będą musieli płacić należności do ZUS za ten okres, tylko zaczekają na wejście w życie ostatecznego kształtu przepisów. Podobna sytuacja wystąpiła na wiosnę i wtedy również ZUS podpowiadał, jak w prosty sposób zdjąć z siebie niepewność co do docelowego stanu prawnego” – wyjaśnia rzecznik.

Narzędzia pomocowe, jakie zaproponowano w ustawie, to zwolnienia z ZUS, świadczenia postojowe (ok. 2 tys. zł miesięcznie), tzw. małe dotacje w wysokości 5 tys. zł czy dofinansowanie miejsc pracy z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 2 tys. zł. Obejmują one zarówno osoby zatrudniane na podstawie umowy o pracę, jak i osoby zatrudniane na podstawie umowy zlecenia, ale zlecenia, od którego płacone są składki na ubezpieczenia społeczne. Tarcza przewiduje również rekompensaty dla gmin w związku z utraconymi dochodami z tytułu opłaty targowej.

Autork: *Olga Zakolska*